

Csináld magad!

Vakuszinkron-csatlakozó házilag

Gyakran a félprofesszionális digitális fényképezőgépeket sem szerelik fel a gyártók szinkroncsatlakozó hüvellyel. Ez igazán kár, ugyanis legtöbbjük képminősége már minden igényt kielégít, így műtermi fotózásra is alkalmasak lennének. Arról nem is beszélve, hogy az egyre több fotót igénylő web-design ennél kisebb képekkel dolgozik, ahol a képek plasztikussága és igényessége elsősorban a világítástól és nem az alkalmazott digitális gép árától függ.

A szinkronizáció megoldásához adva van egy lehetőség: a beépített vaku. Ha nem elővillantással mér fényt a digitális (vagy hagyományos) fényképezőgép, hanem külső szenzorral, mint a Sony DSC-F505 és F505V típusú fényké-

kácsolásnál ugyanis nem baj, ha a végtermék nem feltétlenül szép, elég ha használható. A fotográfus azonban gyakran kényszerül ottho-

nától

jére furat készült, ebbe ragasztotta a későbbiekben a szinkronkioldót. A ragasztás benzollal történt, mely a polisztirolt hegesztéshez hasonló módon és erősséggel ragasztja. Ezután a finom alakítás reszelővel történt egészen addig, míg pontosan illeszkedett a gépvázhoz a munkadarab. A két oldalfal enyén befelé hajlik, és odaszorul a vaku oldalához. A hornyok mellett ez is segíti a tartozék biztos csatlakoztatóságát. A finom illesztés elvégzésével egyszerű fekete festés következett. Ezután ugyancsak benzollal, fotocellával lefelé ragasztotta bele kollégám a fotóboltokban kapható szinkronkioldót a munkadarabba. Az érdemi munka ezzel elkészült. Arra azonban

felhívom a figyelmet, hogy a fotocellás szinkronkioldó óriási fény mennyiséget kap a dobozban, hiszen nagyon közel helyezkedik el a villanócsőhöz. Ha használat során azt tapasztaljuk, hogy a készülék bizonytalanul működik, pontosabban hosszabb időnek kell eltelnie, míg a szinkronkioldó hajlandó szinkront adni, a cellát érő fény mennyiséget csökkenteni kell. Ezt legegyszerűbben pauszpapírral, vagy a cella ablakának festésével (átlátszó festéket használjunk!) érhetjük el. Kis ügyességgel rigid vakuval felépített géphez is készíthetünk hasonló eszközt, csak a rögzítés módja nem lesz ilyen elegáns, ill. a fényzárásra kell jobban ügyelnünk.

Ezzel azonban nem értünk a mese végére. Filmes gépeknél ugyanis további gondjaink nincsenek, de a digitális gépek autofókuszra megfelelő világítási szintet igényel. Ugyanez a helyzet, ha nem az optikai keresőt használjuk. A Sony DSC-F505-ösön nincs is

távo-
l
fotózni, és
kiszálláskor
már nem mind-
egy, milyen felsze-
reléssel és milyen tar-

pezőgép, nyert ügyünk van. Ezekre a gépekre (és sok társukra) igaz, hogy a vaku nem egyszerűen a gép előlapján helyezkedik el, hanem használat közben kiemelkedik a gépvázból. A vaku kinyitásakor keletkező tér így lehetőséget nyújt számunkra, hogy a gépváz mélyedésébe csúsztható, a vakut takaró „fekete dobozt” készíthessünk. Ez a doboz így mindenféle ragasztás vagy befőttes gumi nélkül biztosan erősíthető a gépre és emiatt esztétikus kivitelben elkészíthető. Bar-

tozékokkal jelenünk meg a „tett” színhelyén. Ilyenkor az esztétikum is fontos!

A képeken látható szinkronizációs tartozékot polisztirolból készítette Venécz Tamás kollégám. Miután a „fekete doboz” alakját megtervezte, az egyes oldalfalakat előrajzolta, majd lombfűrészrel kivágta. A szinkronizátor dobozának tete-

ilyen, de műteremben egyébként is érdemesebb az abszolút pontos képhatárokat adó TFT-LCD-t használni, valamint a hálózati adaptert. Tapasztalatunk szerint a műtermi vakok beállítófényei elegendő fényt adnak mind az autofókuszhoz, mind a keresőképhez. Azonban a manuális beállítás hiánya miatt a gép ezeket is az expzíciónak számolja, ami túlexpozícióhoz, ill. bemozduláshoz vezet a relatíve

hosszú expozíciós idők miatt (időautomatikát használunk). Az is probléma, hogy a plasztikusan világított műtermi felvételeknél a CCD-AF gyakran nem pontos, hiszen a képmező nagy felületén méri az élességet. A túlexpozíciót úgy küszöbölhetjük ki, hogy legalább -2 FÉ, de inkább -3 FÉ expozíciókorrekciót al-

kalmazunk. A bemozdulás elkerülhető, ha a műtermi villanók lámpái a feltöltés idejére kikapcsolódnak. Az autofókuszhoz pedig úgy segíthetünk, hogy a díszítőfényeket adó villanólámpák beállítófényeit maximális teljesítményen üzemeltetjük. Az

ezáltal megerősödő él- és hajfények olyan kiugró kontrasztot képviselnek, melyre könnyen és mindig 100%-ban áll élesre az objektív.

- Venézi Tamás
fotográfus
- Török György
fotográfus

